

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'art de l'acompanyament

Continuem endinsant-nos en el que anomenem «nova normalitat». Ens trobem en un temps en que cal complir amb el màxim rigor les mesures de protecció per a prevenir contagis i minimitzar els riscos; un temps en que apareixen rebrots aquí i allà, i amb ells treu cap la por; un temps en que és important especialment acompanyar les persones, les famílies, les entitats, sobretot les més vulnerables.

El papa Francesc en la seva exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, dedica el capítol tercer a l'anunci de l'Evangelí, amb un apartat sobre l'acompanyament personal dels processos de creixement. El Sant Pare subratlla que el primer anunci ha de propiciar també un camí de formació i de maduració, que l'evangelització té com a objectiu el creixement de cada persona, i per això cal prendre's molt seriosament cada persona concreta i el projecte que Déu té sobre ella, que no és altre que el seu desenvolupament ple com a fill de Déu, la seva santificació personal (cf. EG 160).

En relació a aquest acompanyament personal dels processos de creixement, el Papa ens assenyala diferents aspectes que anirem tractant en les properes cartes dominicals. El primer aspecte ens recorda que l'Església ha de contemplar, s'ha de commoure i aturar-se davant l'altre, davant el proïsme, totes les vegades que calgui com el bon samarità i ha de fer present el Crist en cada situació i en cada ambient. Ens cal caminar tot guarint el proïsme amb una mirada respectuosa i plena de compassió, i un acompanyament que guareixi, alliberi i animi a madurar en la vida cristiana (cf. EG 169).

La nostra vida és un pelegrinatge que comença en el moment de néixer. És un viatge que s'emprèn, un camí en el que

El bon samarità (2007) de Marko I. Rupnik, capella de l'hospital de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús (Madrid)

les persones es troben i s'uneixen, col·laboren i comparteixen, s'ajuden i s'estimen; però també és el lloc de les desavinences i les divisions, de l'egoisme i l'ambició, de l'odi i la violència. L'home que baixava de Jerusalem a Jericó i fou assaltat pels bandolers representa d'alguna manera la humanitat de tots els temps, també la de la nostra època. El camí de Jerusalem a Jericó representa la vida, la història passada i la present, i també la manera de fer front al futur (cf. Lc 10, 30-37).

El primer pas en aquest procés és una invitació a «veure» amb els ulls del cor. N'hi ha prou amb mirar al voltant nostre per a adonar-nos de la crua realitat. Certament, hi ha uns impediments que obsta-

culitzen el pas del simple «veure» material a la mirada del cor per a superar la por, la comoditat, l'egoisme, la indiferència, per a donar pas a ser oberts, a la solidaritat, a l'amor, a sentir-se responsable. Es tracta de veure, compadir-se i fer costat. Cal fixar la mirada en l'altre, estar atents els uns als altres. El manament d'estimar Déu i el proïsme ens porta a prendre consciència dels altres.

El segon pas és guarir les ferides. El cor del nostre món i dels nostres contemporanis està ferit profundament. Com a conseqüència de les divisions entre les persones, entre els diferents col·lectius a l'interior de la societat, o entre les nacions. Les causes d'aquestes divisions són prou variades. A la llum de la Revelació, considerem que l'arrel profunda de totes les ferides és el pecat que separa de Déu, d'un mateix i dels germans. Les conseqüències d'aquesta divisió es manifesten a tots els nivells, tant si és en la relació entre nacions, entre àmbits de la societat, o entre persones.

El tercer pas consisteix en acollir a casa. Diu la paràbola del Bon Samarità que «s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se n'ocupà» (Lc 10,34). Els Pares de l'Església han interpretat tradicionalment aquesta paràbola veient en l'hostal una imatge de l'Església. El papa Francesc ens proposa la imatge d'una «mare de cor obert» per a ajudar-nos a entendre millor la missió de l'Església en el moment present. I la desglossa en tres aspectes: ha de ser una casa sempre oberta; ha de ser també una família que privilegia els qui han caigut a la vora del camí; per últim, una comunitat atenta, «en sortida», plena de dinamisme missioner. Aquest és el primer fonament de l'art de l'acompanyament.

ENTREVISTA

Déu, el centre de tot

XAVIER CABALLÉ

Dissabte vinent, 11 de juliol, en la Solemnitat de Sant Benet, els germans Jordi Puigdevall i Xavier Caballé signaran el compromís definitiu amb la comunitat benedictina de Montserrat. Al germà Xavier, terrassenc, tècnic informàtic, aquest pas li impressiona, perquè abans d'entrar al monestir no va estar mai en una feina «més de cinc anys»; i ara és «per a tota la vida». «Estic plenament convençut que aquest és el lloc i el grup humà al qual Déu em convoca a viure», afirma.

Per què et vas plantejar la vida monàstica?

Jo vinc d'una família que, com moltes altres, va passar de ser catòlica practicant a catòlica indiferent. Durant molts anys l'Església no em deia res. I, ves per on, he acabat essent monjo! Per a mi, la crida no va ser en cap moment concret. Vist amb el temps, sense adonar-me'n, tots les meves passes em van dur a Montserrat.

Ara ets més feliç que abans?

Abans d'entrar al monestir també tenia una vida feliç. Em relacionava amb una bona colla d'amics, que evidentment encara conservo; la feina era molt engrescadora i plantejava reptes que m'obligaven a esforçar-me... El monestir m'ha donat un sentit ple a la vida. Abans jo era el centre del meu món i ara veig com el centre de tot és Déu. Aquest és el més fort que m'ha donat la vida monàstica.

Per què vas triar Montserrat?

Montserrat ha estat la meua única experiència de vida monàstica. Jo no vaig triar pas Montserrat, sinó que —gairebé sense adonar-me— era Montserrat qui s'anava fent present en molts moments de la meua vida. Vaig conèixer alguns monjos, després vaig participar en un taller monàstic i finalment vaig voler fer la prova... fins a arribar ara a la professió, que no deixa de ser una etapa més dins d'aquest projecte que és la meua vida.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Que em cregui de debò que tots som germans

Ha sobrepassat els vuitanta anys de vida. En fa una bona colla que es va jubilar. És vidu. La seva esposa traspassà fa vuit anys. La troba a faltar. Déu no els va donar fills. Viu sol i accepta la soledat. Sovint, quan prega, dona gràcies a Déu pels béns que ha posat al seu abast i li demana que el faci copsar el patiment de les persones que té a prop i que el mogui a compartir el que té. N'és molt conscient. S'hi sent compromès. Cada mes, quan rep la pensió, generosament i alhora discreta, en dona un terç a Càritas per ajudar els qui tenen menys. «Tots aquests han donat com a ofrena el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que tenia per a viure» (Lc 21,4). Té molt assumit que si no està atent a les necessitats dels més vulnerables, si no comparteix el que té amb ells, no segueix prou els ensenyaments de Jesús i no és coherent amb l'exigència d'amor de la fe. «Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel» (Mt 5,3). Pobresa de l'esperit: l'esperit és pobre si el cos és també pobre, auster...

És conscient que la pandèmia, en la seva dimensió econòmica i labo-

ral, ha desfermat moltes necessitats. Ha vist les cues a moltes parròquies dels qui hi busquen el pa de cada dia. Ha escoltat com Càritas demana un esforç, com reitera la petició d'ajuda als seus col·laboradors habituals i els demana una aportació extraordinària. Ho ha reflexionat i pregat. Espera la propera paga extraordinària de la pensió per compartir altra vegada amb una donació més important. En la seva pregària de cada dia reitera a Jesús: fes que estimi més, que generosament comparteixi el que tinc, que em cregui de debò que tots som germans...

L'ancià jubilat ha entès l'Evangeli, la Paraula de Déu, els ensenyaments de Jesús. Donar del que tens per viure, compartir amb l'altre el que t'has guanyat. L'aparent empobriment en bé dels més necessitats és exercici de la virtut de la pobresa. Compartir per amor donant resposta a la necessitat dels altres. Camí de gràcia, d'amor i de pau. «La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i cap d'ells no considerava com a propis els béns que posseïa, sinó que tot estava al servei de tots» (Ac 4,32). Creguem-nos i visquem aquesta germanor!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«Tiende tu mano al pobre»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El pasado 13 de junio, con el título «Tiende tu mano al pobre», se publicaba el mensaje del Santo Padre para la IV Jornada Mundial de los Pobres de este año, que se celebrará el 15 de noviembre.

En las palabras del Papa encontramos una expresión de la pobreza que hoy sufrimos: la pandemia que «llegó de repente y nos tomó desprevenidos, dejando una gran sensación de desorientación e impotencia». En nuestras vidas se ha extendido un reguero de penurias, hemos podido experimentar «que teníamos miedo».

Unidos a los pobres y a los pequeños, hemos oído las tiernas palabras del Señor: «Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Cargad con mi yugo y aprended de mí, que soy manso y humilde

de corazón, y encontraréis vuestro descanso» (Mt 11,28-30).

A Él lo reencontramos en los hermanos más débiles (cf. Mt 25,40). Se nos convoca a «una nueva fraternidad, capaz de ayuda recíproca y estima mutua». Se nos llama a tender la mano, a «volver a sentir que nos necesitamos unos a otros, que tenemos una responsabilidad hacia los demás y hacia el mundo. A llevar las cargas de los más débiles».

Ante María, Madre de los pobres, nos unimos en oración, le rogamos que nos ayude en nuestro afán cotidiano de tender la mano al pobre y a permanecer en la alegría de vivir según el estilo de los discípulos de su Hijo: con Él no estamos solos, la fuerza de su consuelo y de su entrega nos contagia y nos envía.

Lectures de la missa diària i santoral

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Os 2,14.15b-16.19-20 / SI 144 / Mt 9,18-26]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimarts [Os 8,4-7.11-13 / SI 113 / Mt 9,32-38]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu. Sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dimecres [Os 10,1-3.7-8.12 / SI 104 / Mt 10,1-7]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dijous [Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15]. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodorico Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 50 / Mt 10,16-23]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dissabte [Pr 2,1-9 / SI 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes. Sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ † Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 55,10-11 / SI 64 / Rm 8,18-23 / Mt 13,1-23 (o bé: 13,1-9)]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

«Soc benèvol i humil de cor»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Davant les poblacions de Corazín i Bet-Saida, que no atenen a la crida a la conversió que llança Jesús i que mereixen per això la seva reprovació, l'evangeli d'avui ens narra la pregària agraïda de Jesús al Pare per haver-se revelat als senzills.

Són els savis i entesos els que no han cregut en les paraules de Jesús, que contenen la revelació del Pare; mentre que la gent senzilla és la que ha acollit la crida de Déu a la conversió i a la salvació. En la tradició bíblica els savis i entesos són aquells que, amb independència de la seva formació intel·lectual, prescindeixen de Déu, es mostren autosuficients, perquè confien sobretot en les seves capacitats humanes i en els seus recursos materials. La gent senzilla, els anomenats *pobres de Jahvè* pel profeta Isaïes, són aquelles persones que dipositen la seva confiança només en Déu, de qui se saben dependents, com el pobre depèn de l'almoïna aliena per subsistir, o el nen depèn de l'atenció i cura dels seus pares.

Enmig del nostre món, ple de savis i entesos que prescindeixen amb indiferència de Déu i de Jesucrist i es declaren agnòstics, nosaltres sí que creiem en Déu i en Jesús i els dipositem la nostra plena confiança, d'aquesta manera som destinataris i testimonis de la revelació de Déu en Jesucrist.

A més, les paraules de l'evangeli ens conviden a carregar amb el jou de Jesús, que és benèvol i humil. El terme jou era usat en el judaisme contemporani de Jesús per significar el compromís del bon jueu de viure d'acord amb les pesades i detallades exigències de la Llei de Déu expressada en la Llei de Moisès. Per contra, Jesús es presenta com el qui alleuja els cansats i afeixugats, ja que el seu jou és suau i lleuger. Tanmateix, més endavant, ens convidarà a prendre el pes de la seva creu i seguir-lo pel camí de la passió.

El secret no està en la poca exigència del seguiment de Jesús, sinó en aprendre d'ell, que és benèvol i humil, dos termes amb un mateix significat, en la tradició bíblica: el qui es posa plenament a disposició i servei de Déu, en la vida de cada dia.

Acceptant de cor la voluntat de Déu i fent-la, com Jesús mateix va fer, l'aliment i la norma de la pròpia vida, la creu i la passió es converteixen en un jou suportable. Que la gràcia de Crist, mansoi i humil, acompanyi i sostingui la nostra creu de cada dia.

Lectura de la profecia de Zacaries
(Za 9,9-10)

El Senyor diu: «Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran riu fins a l'extrem del país».

Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rera dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopagat, ell els redreça. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,9,11-13)

Germans, vosaltres no viviu segons les mireres de la carn sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tinguiés l'Esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moririeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 11,25-30)

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això, que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans; fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar. Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega lleugera».

Lectura de la profecia de Zacarías
(Zac 9,9-10)

Esto dice el Señor: «¡Salta de gozo, Sión; alégrate, Jerusalén! Mira que viene tu rey, justo y triunfador, pobre y montado en un borrico, en un pollino de asna. Suprimirá los carros de Efraín y los caballos de Jerusalén; romperá el arco guerrero y proclamará la paz a los pueblos. Su dominio irá de mar a mar, desde el Río hasta los extremos del país».

Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,9,11-13)

Hermanos: Vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros. Así pues, hermanos, somos deudores, pero no de la carne para vivir según la carne. Pues si vivís según la carne, moriréis; pero si con el Espíritu dais muerte a las obras del cuerpo, viviréis.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 11,25-30)

En aquel tiempo, tomó la palabra Jesús y dijo: «Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos, y se las has revelado a los pequeños. Sí, Padre, así te ha parecido bien. Todo me ha sido entregado por mi Padre, y nadie conoce al Hijo más que el Padre, y nadie conoce al Padre sino el Hijo y aquel a quien el Hijo se lo quiera revelar. Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Tomad mi yugo sobre vosotros y aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón, y encontraréis descanso. Para vuestras almas. Porque mi yugo es llevadero y mi carga ligera».

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 5 de juliol, a les 12 h. Presideix a la Catedral la Missa en honor dels sants patrons de la ciutat de Terrassa: Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí.

Diumenge 12, a les 18 h. Ordenació de quatre diaques a la Catedral.

Notícies

Visita i elecció de Priora a les Carmelites de Terrassa. El dissabte 27 de juny, Mons. Saiz Meneses va rea-

litzar la visita i va presidir el Capítol d'elecció de Priora en el Monestir de carmelites descalces de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol de Terrassa. Va sortir escollida la Gna. Rosa Puig per a un segon trienni.

Celebració de la festa titular de la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

El 29 de juny, solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, apòstols, Mons. Saiz Meneses ha presidit la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere en la seva festa titular, en el conjunt de les Esglésies de Sant Pere. En acabar, ha entregat uns obsequis a persones que representen els grups de la parròquia i als qui s'han distingit en la lluita contra el coronavirus. El Sr. Bisbe, al seu torn, ha estat obsequiat amb una casulla.

Agenda

Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit.

Amb ocasió de la festa de Sant Cristòfor, patró dels conductors, el Departament de la Pastoral de la Carretera de la Conferència Episcopal Espanyola promou aquest diumenge, 5 de juliol, la Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit. Proposa l'exemple de Jesús que recorria tots els pobles i vilatges (Mt 9,35) i passà fent el bé (Ac 10,38). En la carta, els bisbes del Departament reconeixen que la crisi econòmica ha afectat les famílies dels conductors i transportistes i convida a ser «bons samaritans» i ajudar segons les pròpies possibilitats.

La forma com conduïm és una expressió de la nostra bondat; ho és el control d'un mateix, no la llei de la selva. El Concili Vaticà II ensenya que «el deure de justícia i caritat es compleix bo i contribuint cadascú al bé comú

segons la pròpia capacitat i la necessitat dels altres... sense subestimar les normes de la circulació». Cal conduir amb responsabilitat sense presses que donen lloc a la prepotència i als avançaments imprudents; cal conduir pensant en els altres i «no fer a ningú allò que no vols per a tu».

La vida és el do més preciós i cal pensar en els que viatgen amb nosaltres i en els altres vehicles.

La pregària a la Mare de Déu de la Prudència demana: «Guieu el meu camí pel compliment de les normes de trànsit; ajudeu-me a conduir amb responsabilitat i en les degudes condicions, no per por de la multa, sinó per amor a Déu i respecte del proïsme.»

Ordenació de diaques. El diumenge 12 de juliol a les 18 h, a la Catedral, Mons. Saiz Meneses conferirà el sagrat orde del Diaconat als seminaristes Enric Catalán, Gustavo Lezama, Jean Damascène Rutaysire i Àlex Serra.

Ordenació de prevere. El diumenge 19 de juliol a les 19 h, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa, Mons. Saiz Meneses ordenarà de prevere Fra Bladimir Ramos Ramos, O. Carm.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El arte del acompañamiento

Seguimos haciendo camino en la llamada «nueva normalidad». Nos hallamos en un tiempo en que se deben cumplir con el máximo rigor las medidas de protección para prevenir contagios y minimizar riesgos; un tiempo en que aparecen rebrotes aquí i allá, y con ellos aflora el miedo; un tiempo en que tiene particular importancia acompañar a las personas, a las familias, a las entidades, sobre todo a las más vulnerables.

El papa Francisco en la exhortación apostólica *Evangelii Gaudium*, dedica el capítulo tercero al anuncio del Evangelio, con un apartado dedicado al acompañamiento personal de los procesos de crecimiento. Subraya el Santo Padre que el primer anuncio debe propiciar también un camino de formación y de maduración, que la evangelización también tiene como objetivo el crecimiento de cada persona, y para ello hay que tomar muy en serio a cada persona concreta y el proyecto que Dios tiene sobre ella, que no es otro que su desarrollo pleno como hijo de Dios, su santificación personal (cf. EG 160).

En relación a este acompañamiento personal de los procesos de crecimiento, el Papa señala diferentes aspectos que iremos tratando en sucesivas cartas dominicales. El primero de ellos nos recuerda que la Iglesia ha de contemplar, conmoverse y detenerse ante el otro, el prójimo, cuantas veces sea necesario, como el buen samaritano, y ha de hacer presente a Cristo en cada situación y ambiente. Nuestro caminar se debe caracterizar por un ritmo que tenga siempre en cuenta una mirada de cercanía, de compasión, y un acompañamiento que ayude a madurar en la vida cristiana (EG 169).

Nuestra vida es una peregrinación que comienza en el momento del nacimiento. Es como como un viaje que se emprende, como un camino en el que las personas se encuentran y se unen, colaboran y comparten, se ayudan y se aman; y también es el lugar de los desencuentros y las divisiones, del egoísmo y la ambición, del odio y la violencia. El hombre que bajaba de Jerusalén a Jericó y fue asaltado por los bandidos, representa de al-

guna manera a la humanidad de todos los tiempos, también a la de nuestra época. El camino de Jerusalén a Jericó significa la vida, la historia pasada y la presente, y también el modo de afrontar el futuro (cf. Lc 10,30-37).

El primer paso en este proceso es una invitación a «ver» con los ojos del corazón. Basta con mirar a nuestro alrededor para descubrir la cruda realidad. Ciertamente, hay unos impedimentos que obstaculizan el paso del simple «ver» material a la mirada del corazón para superar el miedo, la comodidad, el egoísmo, la indiferencia, para dar paso a la apertura, a la solidaridad, al amor, a sentirse responsable. Se trata de ver, compadecerse y acercarse. Es preciso fijar la mirada en el otro, estar atentos los unos a los otros. El mandamiento del amor a Dios y al prójimo nos lleva a tomar conciencia de los demás.

El segundo paso es curar las heridas. El corazón de nuestro mundo y de nuestros contemporáneos está profundamente herido. Como consecuencia de las divisiones entre las personas, entre diferentes colectivos dentro de la sociedad,

o entre las naciones. Las causas de estas divisiones son variadas. A la luz de la Revelación, consideramos que la raíz profunda de todas las heridas es el pecado, que separa de Dios, de uno mismo y del hermano. Las consecuencias de esta división se manifiestan en todos los niveles, ya sea en la relación entre naciones, o entre ámbitos de la sociedad, o entre personas.

El tercer paso consiste en acoger en casa. Dice la parábola del Buen Samaritano que «acercándose, vendó sus heridas, echando en ellas aceite y vino; y montándole sobre su propia cabalgadura, le llevó a una posada y cuidó de él» (Lc 10,34). Los Padres de la Iglesia han interpretado tradicionalmente esta parábola viendo en la posada una imagen de la Iglesia. El papa Francisco nos propone la imagen de una «madre de corazón abierto» para ayudarnos a entender mejor la misión de la Iglesia en el momento presente. Y la desglosa en tres aspectos: ha de ser una casa siempre abierta; ha de ser también una familia que privilegia a los caídos al borde del camino; por último, una comunidad atenta, «en salida», llena de dinamismo misionero. Este es el primer cimiento del arte del acompañamiento.